

Dobré ráno ☺

Před mnoha měsíci jsme začali sérii o Boží milosti. A dnes se do ní ponoříme po čtvrté. A mám z toho radost, protože tato milost je nádherně praktická. Jak jsme se k ní dostali?

První byla obecná milost. Tedy projev Boží lásky vůči všem lidem, i těm, kdo ho odmítají. Druhou milostí nás pak Bůh ospravedlnil. Tedy vložil na kříži všechny naše hříchy na Krista, a nám daroval jeho dokonalou spravedlnost. A šel ještě dál, když nás třetí milostí adoptoval za své děti v Kristu. Z Božích nepřátel, kteří byli mrtví ve svých vinách, učinil Bůh své milované děti, kterým do srdce vložil svého svatého Ducha. Děkujeme Otče... ☺ Amen? Amen.

A tak jsme nezaslouženě Božími dětmi. Je zázrak, co všechno pro nás Bůh udělal. Asi takový zázrak jako byste vzali z ohniště hořící uhlík, zasadili ho do země a během chvíle vám vyrostla jablona. Takový tip zázraku. Bůh je všemohoucí.

A tady přicházíme ke čtvrté milosti. A tou je milost posvěcení. Jinými slovy – proměňující milost. Co tím myslím? Myslím tím, že jako Boží děti jsme Bohem povoláni k tomu, abychom se stali tím - za co nás prohlásil. Jsme děti svatého Boha – i my tedy máme být svatí. Jsme děti milujícího Boha, i my máme být milující. Jako kdyby britská královská rodina objevila v londýnské stoce korunního prince, který se ztratil jako miminko. Královská rodina ho vezme do paláce, umyje, oblékne, dá mu titul, ale to ještě neznamená, že je hotovo. Princ ze stoky se ještě musí stát tím, za koho je prohlášen. Musí se naučit způsoby rodiny, ve které se ocitl, její hodnoty a cíle. Ale tady naše ilustrace už nestačí, protože po nás se chce mnohem víc. A k tomu budeme potřebovat všechnu Boží pomoc, kterou můžeme dostat. A proto je to dnes o posvěcení – o Boží proměňující milosti. Zároveň dnešek připadá i na oslavu seslání Ducha svatého o Letnicích. A chvála Bohu za to, protože jenom díky Duchu svatému je naše proměna vůbec možná.

Na úvod jen dodám, že tato milost je mnohem větší než jedno kázání, takže půjdeme po tom prvním podstatném. A to je, co tedy znamená být Boží dítě? **K čemu nás Bůh volá?** A podíváme se na to do listu Filipským 2,12-16, ČSP:

„Proto, moji milovaní, jako jste vždycky poslouchali, nikoli jen v mé přítomnosti, ale nyní mnohem více v mé nepřítomnosti, s bázní a chvěním uvádějte ve skutečnost svou záchranu. Neboť Bůh je ten, který ve vás působí i chtění i činění podle své dobré vůle. Všechno dělejte bez reptání a pochybování, abyste byli bezúhonní a bezelstní, Boží děti bez poskvrny uprostřed pokolení pokřiveného a zvráceného, v němž záříte jako světla ve světě. Držte pevně slovo života, abyste mi byli chloubou ke dni Kristovu, že jsem nadarmo neběžel ani se nadarmo nenamáhal.“

Ponoříme se rovnou do textu. Všimněte si v 15. verši, že apoštol Pavel zde mluví k Božím dětem. Tak oslovuje věřící a má to na mysli i ve 12 verši, když říká – moji milovaní. A my hledáme odpověď na otázku, **k čemu Bůh volá své děti?**

A čteme, že *máme uvádět ve skutek svou záchranu, týká se to našeho chtění a činění, máme zářit uprostřed pokřiveného a zvráceného pokolení, máme se držet slova života*

1) Co znamená uvádět ve skutek svou záchranu?

Pavel mluví k Božím dětem. Ke znovuzrozeným z Ducha. Tedy rozhodně neříká, že bychom se ještě nějak měli snažit zachránit, zařídit si nebe. To je nám dáno darem od chvíle, kdy jsme přijali Krista. To nám nikdo nevezme.

Pavel tím myslí, abychom žili to, co nám bylo darováno. Byla nám dána záchrana v Kristově oběti. A také záchrana v přijetí za Boží děti. A my teď máme tuhle záchranu žít naplno. Jako kdyby otrok dostal listinu, která říká, že je svobodný. Byl by na hlavu, kdyby si ji pověsil na zeď, každý den se na ni blaženě díval, ale nic víc by se v jeho životě nezměnilo. Pavel nás vyzývá, abychom Boží milost reálně žili. To myslí tím, abychom uváděli ve skutečnost svou záchranu. A to je také první část posvěcení – žít aktivně nový život v Kristu.

A když zahrneme i apoštolova slova o jeho nepřítomnosti, tak to také znamená žít nový život v Kristu, i když se nikdo nedívá. Pokud náš křesťanský život žijeme pouze na veřejnosti, tak máme vážný problém. Uvádět ve skutek svou záchranu znamená v každé oblasti mého života, ať už v mé rodině, vůči kolegům v práci, mezi spolužáky či o samotě u počítače.

Pavel to pak otvírá v 15. verši, kde to vyjadřuje nádherně slovy: *Abychom za prvé: byli Božími dětmi bez poskvrny* – tedy svatí v charakteru – a za druhé: *byli světlem světu* – tedy abychom naši záchranu žili navenek vůči druhým. Těmto dvěma částem se budeme detailně věnovat. A Pavel volá věřící, aby v obojím byli aktivní. Je to na nás. Máme si vyhrnout rukávy a dělat jak na naši svatost. Tak na tom, abychom zářili světlem. Co s tím? A dokážeme to? No, sami ne. Ale to neznámá, že se toho nemáme účastnit. Nejdříve se podívejme na naši svatost, naše srdce, náš charakter. Pavel o tom mluví ve 13. verši, když adresuje naše chtění i činění, tedy jinými slovy naše touhy a jednání.

2) Jak se to týká našeho chtění a činění?

Pavel říká: *neboť Bůh je ten, který ve vás působí i chtění i činění podle své dobré vůle*. Slova *Neboť Bůh* jsou vysvětlením, proč bychom měli naši záchranu uvádět ve skutečnost **s bázní a chvěním**. A sice proto, že v nás přebývá živý Boží Duch, který vzkřísil Ježíše z mrtvých. A ten působí, že vůbec můžeme uvažovat o tom, žít jako věřící. Bez něj toho nejen nejsme schopni, ale ani po tom nebudeme **toužit**.

A to je pro nás odpověď na otázku, zda jsme vůbec schopni aktivně usilovat o svatost. Ne, pokud počítáme jen své zdroje. Ano, pokud se do toho vloží Boží moc. Bez Boha totiž nemůžeme nic. Není to totiž v naší lidské přirozenosti. Bez Boha svůj stín opravdu nepřekročíme. Naše přirozenost touží, aby se svět točil kolem ní, a využije vše ve stvoření pro svůj blahobyt, a bude i hřešit do té míry, do jaké se jí podaří umlčet lidské svědomí. Protože, jak čteme v Janovi 3,19 – *jako lidé jsme si zamilovali více tmu než světlo, protože naše skutky byl zlé*. Tedy k tomu, abychom toužili po Bohu a žili svatě potřebujeme Boží pomoc. Denně. A týká se to jak našeho jednání, tak tužeb. Protože touhy srdce řídí naše nohy.

Proto, když nás Bůh učinil svými dětmi, tak musel udělat víc než jen nás nasměrovat k jinému jednání. Co odpovíte, když se vás zeptám, proč děláme to, co děláme? Proč jdu a utratím soustu peněz za sladkosti? Nebo za alkohol? Nebo za oblečení, které nepotřebuji? Protože to chci. Toužím po tom cítit se dobře, což cukr, alkohol i pěkné šaty udělají. Děláme to, co děláme, protože chceme to, co chceme.

Naše touhy přímo ovlivňují naše jednání. Když toužíme po uznání od druhých lidí, tak budeme jednat tak, abychom se jim zalíbili. Když toužíme po penězích nebo úspěchu, tak budeme pracovat dnem i nocí. Když toužíme po klidu, tak uděláme vše proto, abychom ho získali. Tím neříkám, že tyto věci jsou špatné. To špatné přijde ve chvíli, kdy nám někdo zabrání získat to, co chceme.

Jen ukazuji, že naše touhy a chtění přímo ovlivňují naše jednání. A naše jednání ukazuje na naše touhy. Kdybyste chtěli přijít na to, proč ve svém životě děláte, to co děláte, zkuste se sami sebe zeptat, co vaše jednání říká o vašich touhách. Protože dokud neporozumíme našim touhám, tak se nám dost těžko měnit naše chování.

V kavárně vařím kávu a v zimě bývá neskutečné množství hostů. A mnoho let jsem v tuto sezónu zažíval návaly zuřivosti a hněvu. Občas jsem si bouchnul do zdi. A modlil jsem se, aby mi Bůh daroval pokoj. A hádejte co. Nedaroval. Protože Bůh mi chtěl ukázat, co se skrývá za mým hněvem. Chtěl mi ukázat, co chci tak moc, že to takhle zle ovlivňuje mé jednání. A pak mi to Bůh ukázal. Toužil jsem po dokonalosti a kontrole.

Abyste rozuměli, já umím uvařit velké množství cappuccin ve velmi krátkém čase, jsem v tom opravdu dobrý. A o to víc jsem zuřil, když mi mou superschopnost narušovalo ohromné množství objednávek a já už to neměl pod kontrolou, necítil jsem se jako frajer a už vůbec jsem to nestíhal dokonale. A navíc jsem byl naštvaný, což mi narušovalo mou touhu po dokonalém křesťanovi.

Má touha po dokonalosti a kontrole ovládla mé jednání – rozzuřil jsem se. A Bůh mi nedaroval svůj pokoj, protože by mi akorát žehnal v něčem, co je před jeho tváří ohavnost. Protože v mém srdci vládla touha, která byla přímo v protikladu s Boží vůlí. Mě záleželo na mém výkonu, na tom jak mi to jde, jak to zvládám. Bůh chtěl, abych miloval ty lidi, co mi tam pořád posílal. Myslím, že proto jich posílal tolik, abych si jich všiml. Ale oni byli překážkou v mé dokonalosti – oni byli nepřítelem mé spokojenosti.

Chápete to? Místo toho, abych toužil po tom, co se líbí mému nebeskému Otci – milovat lidi v těžké situaci, jsem toužil po tom, co se líbí mě – má profesní dokonalost. Což je přímo v protikladu ke slovům apoštola Pavla z 2. Kor 5,9: *„Proto se i horlivě snažíme, abychom se mu (Bohu) líbili, ať zůstáváme doma nebo odcházíme.“* Má touha se líbit Bohu má být silnější než má touha po dokonalosti, po uznání, po klidu či slušně vychovaných tichých dětech.

Problém je, že my lidé toužíme po všem možném, jen ne po tom se líbit Bohu a být více jako jeho Syn, který se mu líbil dokonale. A proto s tím tak moc potřebujeme pomoci. A proto je to Bůh, který do toho v okamžiku našeho obrácení vstoupil, otevřel nás, vložil do nás svého svatého Ducha a musí nám s tím pomoci.

P.s.: to co jsem právě popsal ze svého života v kavárně, byl Boží dar, protože to byl Bůh, který mi dal to uvidět. Já k tomu byl slepý. Jen jsem se mohl modlit o světlo.

Pokud tedy chceme jít Bohu vstříc v tom, jak nás chce měnit, tak je potřeba nejdříve pokleknout k modlitbě a prosit Ducha, aby nám ukázal naše srdce tam, kde nás chce měnit. A k tomu potřebujeme také Boží slovo. Proto Pavel, když nás volá, abychom byli Boží děti bez poskvrny, řekne na začátku v16: *Držte se pevně slova života*. Boží Duch si používá své slovo, aby nás proměňoval do Kristovy podoby.

Používá ho jednak jako skalpel, jak čteme v Žd 4,12: „*Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce.*“

A také nás slovem Duch osvobozuje: Ježíš řekl, že Boží slovo je pravda, kterou máme být posvěceni (J 17,17) a také, že ta pravda, když ji poznáme, nás vysvobodí. (J 8,32)

Co to znamená prakticky? To znamená, že když mám pracovat na svém posvěcení, tak potřebuji, jak Božího Ducha, který mě k tomu vůbec uschopňuje, ale také Boží slovo, které mi ukazuje, co je potřeba v mém srdci změnit. A co žít místo toho.

V kavárně pro mě nebylo jen důležité vidět, že otročím perfekcionismu, ale také pochopit, že Kristus je mou dokonalostí, a proto mě Bůh přijímá – a to jsem se dozvěděl v jeho slově. Boží Duch mi to otevřel a já se svobodně nadechl. Nemusím být za každou cenu dokonalý barista! Stejně tak jako když jsem se snažil zalíbit lidem a Bůh mi ukázal, že mám pracovat tak, abych se líbil jemu (Kol 3,23). Protože jinak jsem byl na lidi naštvaný, když mě nepoplácali po zádech. Chápete? Bez Boží pravdy máme jen polovinu evangelia. Opuštění je první krok. Jsem smířen s Bohem. Posvěcení v pravdě je druhý krok.

3) Jak máme být světlem světu

A tato proměna v našich životech, tato nápadná proměna do Kristovy podoby, která nese ovoce Ducha, pak bude zářit lidem kolem nás. Ovoce Božího Ducha je láska, radost, pokoj...trpělivost či sebeovládání...tedy samé věci, které jsou tak jiné než náš netrpělivý a surový svět. Ta jinakost září. A čím víc v tom porosteme, tím víc budeme zářit. A to i navzdory tvrdým okolnostem. A k tomu patří, že nezáříme jen tím, jak jsme skvělí, ale i tím, jak pracujeme se svými selháními a hříchy. Schopnost omluvit se či přiznat chybu je lidem často tak cizí. A to bude také zářit. A o to víc, kdy nezůstaneme jen u slov: odpusť, ale aktivně a reálně začneme bojovat s naším hříchem.

Závěr

Jsmo Boží děti v Kristu, proto máme být svatí. To znamená měnit naše jednání i touhy tak, aby se líbili Bohu. Jaké touhy ovládají vaše jednání? V čem potřebujeme proměnit Duchem a Slovem, abychom pořádně zářili? Amen